

V L A A M S P A R L E M E N T

Zitting 2003-2004

21 april 2004

ONTWERP VAN DECREET

houdende de toekenning van dienstencheques voor kinderopvang

VERSLAG

**namens de Verenigde Commissies voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme
en voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen
uitgebracht door de heer Carlo Daelman**

Samenstelling van de Commissie voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme :

Voorzitter : de heer André-Emiel Bogaert.

Vaste leden :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, de heer Jan Laurys, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, de heer Eddy Schuermans ;

de heren Frans De Cock, Didier Ramoudt, Guy Sols, Marc van den Abeelen ;

de heren Mathieu Boutsen, Jan Penris, Roland Van Goethem ;

de heren Jacky Maes, Robert Voorhamme ;

mevrouw Veerle Declercq ;

de heer André-Emiel Bogaert.

Plaatsvervangers :

de heer Jos De Meyer, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ilse Van Eetvelde, de heer Jef Van Looy ;

de heren Peter Gysbrechts, Koen Helsen, André Moreau, Jul Van Aperen ;

de heren Jean Geraerts, Frans Wymeersch, N... ;

de heren Carlo Daelman, Leo Peeters ;

N...

de heer Jan Loones.

Samenstelling van de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen :

Voorzitter : de heer Koen Helsen.

Vaste leden :

mevrouw Sonja Becq, mevrouw Trees Merckx-Van Goey, mevrouw Riet Van Cleuvenbergen, mevrouw Ingrid van Kessel ;

de heren Jacques Devolder, Koen Helsen, mevrouw Erna Van Wauwe, de heer Bob Verstraete ;

mevrouw Niki De Gryze, mevrouw Marijke Dillen, de heer Felix Strackx ;

de heren Carlo Daelman, Jan Van Duppen ;

mevrouw Ria Van Den Heuvel ;

de heer Jan Roegiers.

Plaatsvervangers :

mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever, mevrouw Veerle Heeren, de heer Luc Martens, mevrouw Ilse Van Eetvelde ;

de heren Jozef Browaey, Frans De Cock, André Moreau, Cis Schepens ;

de heren Wilfried Aers, Julien Librecht, mevrouw Marleen Van den Eynde ;

mevrouw Yamila Idrissi, de heer Chokri Mahassine ;

mevrouw Ann De Martelaer ;

de heer Kris Van Dijck.

Zie :

2216 (2003-2004)

– Nr. 1 : Ontwerp van decreet

– Nr. 2 : Verslag over hoorzitting

– Nrs. 3 en 4 : Amendementen

INHOUD

	Blz.
1. Toelichting door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, en mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen	4
2. Algemene bespreking	4
3. Artikelsgewijze bespreking en stemming	7
4. Eindstemming	9
Tekst aangenomen door de Verenigde Commissies	10
Bijlage	13

DAMES EN HEREN,

De Verenigde Commissies voor Economie, Landbouw, Werkgelegenheid en Toerisme en voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen bespraken dit ontwerp van decreet op hun vergaderingen van 23 maart en 20 april 2004.

Op 29 maart 2004 werd over het ontwerp een hoorzitting georganiseerd (zie *Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 2216/2).

1. Toelichting door de heer Renaat Landuyt, Vlaams minister van Werkgelegenheid en Toerisme, en mevrouw Adelheid Byttebier, Vlaams minister van Welzijn, Gezondheid en Gelijke Kansen

Minister Renaat Landuyt verduidelijkt dat er reeds een federaal stelsel van dienstencheques werd gecreëerd door de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van buurtdiensten en –banen en het KB van 12 december 2001 betreffende de dienstencheques. De financiering van dat stelsel gebeurde op basis van een gelijke inbreng vanwege de federale en de gewestelijke overheid. In de loop van 2003 werd het stelsel effectief gestart in het Vlaamse Gewest. In het Vlaamse Gewest werd ervoor geopteerd in een eerste fase de dienstencheques enkel voor activiteiten van huishulp van huishoudelijke aard aan te wenden. Omdat het systeem van dienstencheques voor huishulp succesvol was in het Vlaamse Gewest, wil de Vlaamse overheid het systeem nu zelf gaan toepassen binnen haar eigen bevoegdheid en volledig binnen haar eigen budget. Het ontwerp van decreet beoogt dan ook het dienstenchequestelsel toe te passen in het domein van de kinderopvang thuis.

Minister Adelheid Byttebier benadrukt dat er in het decreet bijzondere aandacht wordt besteed aan de kwaliteitsvereisten waaraan de organisaties en de betrokken werknemers van die thuisopvang van kinderen moeten voldoen. Ze wijst er ook op dat in artikel 2, 5°, een onderscheid wordt gemaakt tussen enerzijds door Kind&Gezin erkende crèches of initiatieven voor buitenschoolse opvang en anderzijds ondernemingen die zich op dit terrein willen begeven. Die laatste ondernemingen kunnen geografisch beperkt tot één provincie en één grootstedelijk gebied voor een periode van twee jaar een voorlopige erkenning krijgen. Pas na een evaluatie kunnen ze in aanmerking komen voor een definitieve erkenning.

2. Algemene bespreking

Mevrouw Marijke Dillen verklaart dat haar fractie dit ontwerp van decreet een zeer positief initiatief vindt en het dan ook zal goedkeuren. De invoering van dienstencheques in de kinderopvang moet gezien worden als een aanvulling op de bestaande mogelijkheden, zonder dat het die initiatieven vervangt. Het is volgens de spreker, een middel om de groeiende sector van de kinderopvang meer vraaggestuurd te maken. Het biedt heel wat mogelijkheden om thuisopvang te organiseren op flexibele uren. Thuisopvang is in veel gevallen in het voordeel van het kind, zeker als de ouders 's morgens vroeg of 's avonds laat moeten werken. Het is ook positief voor de opvang van zieke kinderen, waar momenteel een grote lacune is. Gezinnen zullen hulp kunnen vragen aan een kribbe of een sociale organisatie, maar ook aan interimkantoren.

Mevrouw Dillen heeft een aantal bedenkingen en vragen.

Mevrouw Dillen stelt vast dat in artikel 3 van het ontwerp staat : 'De dienstencheques worden ingesteld met het oog op de uitbreiding van het aanbod van kinderopvang, met name in de woning van de gebruikers, én de toekenning van een tegemoetkoming aan gezinnen in de kosten van de kinderopvang'. Mevrouw Dillen leidt daaruit af dat het systeem niet uitsluitend wordt gezien als een nieuw systeem van gesubsidieerde kinderopvang thuis, maar als een aanvulling van het bestaande aanbod. Ze vraagt daarover een bevestiging van de minister.

Een ander belangrijk punt is voor mevrouw Dillen de kwaliteit en de kwaliteitsbewaking. Kinderopvang is meer dan het louter materieel opvangen en verzorgen van kinderen. Er is ook een belangrijk pedagogisch aspect aan verbonden. Het kind vertoef immers veel uren per dag bij de opvangouder. Er moet dan ook voldoende controle zijn op het kwaliteitsaspect. Volgens minister Byttebier bieden de controles door Kind&Gezin de beste garantie. In het ontwerp van decreet kunnen uiteraard geen criteria worden vastgelegd, want dat moet in uitvoeringsbesluiten gebeuren. Wie zal echter zorgen voor de kwaliteitsbewaking ? Welke criteria zullen worden toegepast ?

Mevrouw Dillen stelt ook vast dat het experiment twee jaar zal duren, waarna er een evaluatie komt. Kan die periode niet worden ingekort ? Waarom moet het aanbod van interimkantoren beperkt blijven tot één groot stedelijk gebied en één provincie ? Mevrouw Dillen is van oordeel dat de vrije concurrentie beter zou zijn omdat dat de kwaliteit en de prijs gunstig zal beïnvloeden.

Mevrouw Dillen is ook van oordeel dat het geen goedkoop systeem is. Het risico bestaat dat de middelen die daarvoor ter beschikking worden gesteld een beperkte groep van draagkrachtigen ten goede zal komen. Is dat verzoenbaar met de sociale rol van de kinderopvang? Mevrouw Dillen vraagt de Vlaamse regering rekening te houden met lagein-komensgezinnen en eenoudergezinnen. Ook zij hebben recht op betaalbare alternatieven. In maart 2004 verscheen een studie van de vakgroep Sociale Agogiek van de Universiteit van Gent. Daaruit bleek dat lagere en middelgrote inkomensgroepen te weinig kunnen genieten van kinderopvang. Inspanningen voor deze groepen zijn volgens de spreker dus zeker nodig.

Wat de modaliteiten voor het verwerven en het gebruik van de dienstencheques betreft, geeft het Vlaams Parlement volgens mevrouw Dillen eigenlijk een blanco cheque aan de Vlaamse regering. Ze begrijpt dat niet alles in het decreet zelf kan worden geregeld, maar toch zou ze het op prijs stellen dat een aantal principes worden opgenomen in de toelichting en worden verduidelijkt tijdens de algemene bespreking.

Vlak voor het paasreces is dit onderwerp aan bod gekomen in de Commissie voor Welzijn, Volksgezondheid en Gelijke Kansen, naar aanleiding van een interpellatie van de heer Kris Van Dijck. Uit de pers kon worden vernomen dat een beperking zou worden opgelegd aan het aantal kinderen dat thuis kan worden opgevangen. Mevrouw Dillen stelt dat het niet mogelijk zou mogen zijn dat bijvoorbeeld drie bevriende gezinnen met één cheque zes kinderen laten opvangen. Anderzijds moet er volgens haar echter rekening mee worden gehouden dat er in Vlaanderen ook grote gezinnen met meer dan vier kinderen zijn. Die gezinnen moeten de garantie krijgen dat voor hen een uitzondering wordt gemaakt. Minister Byttebier heeft alvast beloofd daarover te waken. Mevrouw Dillen verwacht van minister Landuyt dat ook hij dat doet.

De heer Koen Helsen zegt dat zijn fractie dit ontwerp eveneens zal goedkeuren, want het levert een bijdrage aan jobcreatie, aan de bestrijding van het zwartwerk en aan het betrekken van de privé-sector bij de uitbouw van een sector waarin grote noden bestaan. Het decreet zorgt ook voor kwaliteitsbewaking en ondersteuning van mensen die arbeid en gezin goed willen combineren.

Het systeem vereist het afsluiten van een bilaterale overeenkomst met de federale overheid. De heer Helsen vraagt of hier al werk van is gemaakt? Zijn er soms problemen mee gemoeid? Is er al een ti-

ming gepland voor de procedure betreffende het aanduiden van het uitgiftebedrijf? Zonder uitgiftebedrijf zijn er immers geen cheques en kan het systeem niet worden opgestart. Zullen de Vlaamse dienstencheques identiek zijn aan de federale? Is er al een timing afgesproken inzake de uitvoeringsbesluiten en een datum van publicatie in het Belgisch Staatsblad?

Ook de heer Jacky Maes zegt dat zijn fractie het ontwerp zal goedkeuren. Men mag echter niet aan de essentie van het decreet voorbijgaan. Het kind moet immers centraal staan. Vandaag verloopt de opvang in crèches en diensten voor Buitenschoolse Kinderopvang met veel moeite. Het personeel moet worden opgeleid en geselecteerd en er moet vorming worden gegeven. Daarom kunnen er vragen worden gesteld over de ondernemingen die geheel of gedeeltelijk voor kinderopvang zullen instaan. Hoe zullen de ondernemingen personeel selecteren, mensen opleiden en vormen?

Ook de controle zou een probleem kunnen zijn, volgens de heer Maes. De diensten die zich vandaag op gemeentelijk vlak met kinderopvang bezighouden, krijgen een sterke controle van Kind&Gezin. Dat is terecht. De particuliere opvanggezinnen worden daarentegen slecht gecontroleerd en de opleiding is evenmin vergelijkbaar met de opleiding bij de gemeentelijke diensten. Hoe zal Kind&Gezin erin slagen om na selectie en vorming de controle thuis efficiënt te laten verlopen? Het cruciale van dit decreet is nog altijd het welzijn van het kind. Er zijn te weinig garanties inzake de controle.

Tenslotte verklaart ook mevrouw Ria Van Den Heuvel dat haar fractie dit ontwerp van decreet zeker zal goedkeuren omdat de problematiek op een evenwichtige manier is behandeld.

Minister Renaat Landuyt verklaart bij het begin van zijn antwoord dat de Raad van State in zijn advies de werkgelegenheidsbevoegdheid in Vlaanderen zeer eng geïnterpreteerd heeft. Naar aanleiding van een ander ontwerp van decreet over buurt-diensten is dezelfde redenering gehanteerd. Wedertewerkstellingsprogramma's zouden een bevoegdheid moeten zijn van de Vlaamse overheid maar worden door de Raad van State beperkt tot die wedertewerkstellingsprogramma's die al bestonden op het moment van de totstandkoming van de wet. Dat is een enge historische interpretatie van de Vlaamse bevoegdheid. Het is nodig om die interpretatie tot de allerlaatste parlementaire werkzaamheden te weerleggen. De minister heeft daartoe een nota laten opstellen die moet worden toe-

gevoegd aan het verslag. Die nota verduidelijkt de argumentatie tegen de gehanteerde interpretatiemethode van de Raad van State. Dat is belangrijk voor de rechtspraak.

De commissie neemt kennis van de nota, die als bijlage bij dit verslag wordt gevoegd. De verslaggever verklaart dat de inhoud van die nota een geïntegreerd onderdeel van het verslag uitmaakt.

De minister verklaart verder dat het oorspronkelijk de bedoeling was om de techniek van de dienstencheque als een wedertewerkstellingsmaatregel te omschrijven en er een basisdecreet voor te maken. De Vlaamse regering verwerpt het advies van de Raad van State, maar specificeert dat het gaat om dienstencheques voor de kinderopvang. Vandaar de aanvulling van het decreet, die het mechanisme een wettelijke basis geeft. De dienstencheques zijn bedoeld als een aanvullend systeem. Anderzijds specificeert men direct via de gemeenschapsbevoegdheid dat het gaat over dienstencheques voor de kinderopvang. Vandaar de aanvulling van het ontwerp van decreet. Het ontwerp geeft het mechanisme dus een wettelijke basis en specificeert wat dat betekent inzake kinderopvang.

De dienstencheques voor de kinderopvang zijn bedoeld als een aanvullend systeem inzake kinderopvang. Het is in het bijzonder de bedoeling om kinderopvang thuis mogelijk te maken voor mensen die onregelmatig, zeer laat of zeer vroeg werken en wier kinderen thuis kunnen blijven.

Men wil dezelfde kwaliteit garanderen als bij andere vormen van kinderopvang. Daarom gebeurt een en ander via Kind&Gezin. De selectie van de persoon die de kinderopvang verzorgt, gebeurt door de ouders zelf. Bij collectieve opvang hopen de ouders dat er gekwalificeerd personeel aanwezig is, maar kunnen ze het personeel niet kiezen. Bij kinderopvang thuis is er het bijkomend element dat de ouders de specifieke persoon die de kinderopvang verzorgt, moeten aanvaarden, anders functioneert het systeem niet. Dat is volgens de minister een ultiem controle-element inzake kwaliteit. De minister zegt dat we er vertrouwen in moeten hebben dat de ouders oog hebben voor de kwaliteit van degenen die voor hun kinderen zorgen.

De Vlaamse regering wil de kwaliteitsbewaking zoveel mogelijk gelijkschakelen met de bestaande systemen. In de praktijk is er een verschil tussen de buitenschoolse opvang en de controle erop en de kinderopvang in een thuissituatie en de controle erop. Dat betekent niet dat kinderopvang thuis niet zouden kunnen worden georganiseerd zonder kwa-

liteitscontrole. Daarom wordt er een wettelijk kader voor gecreëerd.

De minister stelt dat het gezond is een experimentele fase in te bouwen om het systeem te kunnen evalueren. Het is uitdrukkelijk niet de bedoeling dat hele grote organisaties over heel Vlaanderen zomaar mensen kunnen plaatsen. Daarom is er de beperking per provincie en per grootstedelijk gebied.

Wat de betaalbaarheid betreft, zegt de minister dat de overheid het geheel meer betaalbaar maakt door de vraag te ondersteunen zodat een financiële drempel kan worden overwonnen. Het systeem van de vraagondersteuning is per definitie altijd aanvullend. De minister is voorstander van gratis dienstverlening door de overheid waar mogelijk. Als die mogelijkheid niet bestaat, is er een systeem van cheques nodig dat de vraag van de mensen ondersteunt.

Het lijkt de minister logisch om na te gaan welke groep gebruik maakt van deze dienstencheques en of het nodig is dat voor eenoudergezinnen of gezinnen met een laag inkomen voor extra maatregelen moet worden gezorgd. De minister benadrukt dat het systeem van dienstencheques doelbewust zeer eenvoudig is, waarbij men een dynamiek van vrije keuze wil toelaten.

De minister verklaart, wat de timing van de inwerkingtreding aangaat, dat de regering staat te popelen om een en ander te kunnen uitvoeren na het goedkeuren van het ontwerp. De timing van de uitvoeringsbesluiten hangt dus af van de snelheid waarmee het ontwerp in het Vlaams Parlement wordt goedgekeurd.

De Vlaamse regering kan met de federale overheid maar een akkoord hebben inzake fiscale aftrekbaarheid van dienstencheques als het systeem ook effectief in werking is getreden. De minister heeft er alle vertrouwen in dat een aftrekbaarheid kan worden bekomen.

De procedure voor de aanwijzing van het uitgiftebedrijf moet, volgens de minister, gebeuren met in acht neming van de regels van aanbesteding.

De minister verklaart verder dat het personeel dat zal worden ingeschakeld in het systeem van de dienstencheques voor kinderopvang, automatisch moet voldoen aan een bepaalde opleiding. Dat is niet altijd een voorwaarde in het systeem van de collectieve kinderopvang. Daarin wordt gestreefd naar zoveel mogelijk personeel met de juiste oplei-

ding en kwalificaties, maar dat geldt niet voor 100 percent van het personeel. Er worden dus hogere eisen gesteld aan de mensen die in het systeem van de dienstencheques functioneren. Het blijft een uitdaging om zoveel mogelijk mensen te rekruteren.

Er is, volgens de minister, echter ook een voordeel aan dit systeem, dat ook zichtbaar is in het systeem van de dienstencheques voor huishoudelijk werk. Bepaalde organisaties organiseren zich op zo'n manier dat ze een fulltime contract kunnen aanbieden aan één persoon die niet steeds op dezelfde plaats moet werken. Het huidige systeem van buitenschoolse kinderopvang functioneert via gesubsidieerde contractuelen van maar een paar uur. De mensen in het nieuwe systeem moeten een normale arbeidsovereenkomst krijgen, die zal kunnen worden uitgebouwd tot een fulltime betrekking als gevolg van de onregelmatige uren. Dat element zal na een aantal maanden zichtbaar zijn. Zuiver juridisch is het contract in dit systeem beter dan een contract in de collectieve buitenschoolse opvang.

Dan was er nog het aspect van de grootte van de gezinnen. De minister zegt dat er is uitgegaan van een doorsnee Vlaams gezin met minder dan vijf kinderen.

Minister Adelheid Byttebier verklaart van haar kant dat de Vlaamse regering er niet alleen voor gekozen heeft om meer kinderopvangplaatsen te creëren, maar ook om variatie in de opvang te stimuleren. Tijdens deze legislatuur hebben de kinderdagverblijven en onthaalouders een beter statuut gekregen. Deze laatste kunnen sociale zekerheid opbouwen en hebben een gegarandeerd inkomen als de kinderen ziek zijn. De Vlaamse regering wil dat de kinderdagverblijven met meer partners samenwerken om het financieel draagvlak te vergroten. Kind&Gezin voert campagne om met partners zoals KMO's in meer kinderopvangplaatsen te voorzien.

Minister Byttebier verklaart dat de Vlaamse regering ook werkt aan kinderopvang in buurt- en nabijheidsdiensten. Twee op de drie van dergelijke diensten hebben nu al projectmatig kinderopvanginitiatieven die jaarlijks een goedkeuring moeten krijgen. De volgende weken wordt in samenwerking met Kind&Gezin een regelgeving gefinaliseerd opdat ook buurtwerk kinderopvang zou kunnen aanbieden. Dat is erg belangrijk omdat ze werken in achtergestelde buurten en omdat er tewerkstellingsprogramma's bij betrokken zijn.

De dienstencheques ten slotte verzorgen de kinderopvang aan huis. De Vlaamse regering wil de

kwaliteit van die opvang garanderen, wat ingeschreven is in hoofdstuk 3, artikel 8. Er zijn weinig decreten waarin zo specifiek kwaliteitscriteria zijn ingeschreven. Dat is een bewuste keuze. De Kinderopvang aan huis moet kwalitatief hoogstaand zijn.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever merkt nog op dat in de hoorzitting de heer Devriendt stelde dat het financieel moeilijk haalbaar is om met gekwalificeerd personeel te werken.

Minister Renaat Landuyt antwoordt dat het personeel de opleiding 'kinderopvang' moet hebben gevolgd. Die opleiding duurt 240 uren. De gezinnen kunnen via de cheques kinderopvang aankopen. Er moet op worden toegezien welke organisaties dergelijke diensten zullen aanbieden. Ze moeten daartoe personeel aanwerven dat de opleiding heeft gevolgd of moet volgen. Elke organisatie moet voor zichzelf uitmaken of het al dan niet rendabel is in dit systeem te stappen. Naar berekeningen die zijn uitgevoerd is het dat wel. Het is duurder voor de individuele persoon, maar de service is wel anders dan in het collectieve systeem.

Mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever zegt dat het subsidiebedrag te laag is om aan alle behoeften te voldoen. Zij citeert de heer Devriendt: 'Verder moet men nadenken over de financiering. Het totale pakket van 19,3 euro dat men krijgt om de kinderopvang te betalen, is berekend op een barema dat haalbaar is voor logistieke steun. Dat bedrag is echter totaal onvoldoende indien men wil functioneren met hogergekwalificeerden, hetzij kinderverzorgsters, hetzij verzorgenden.'

Minister Renaat Landuyt antwoordt dat dat ook niet de bedoeling niet is. De heer Devriendt heeft het over hogergekwalificeerden. Dergelijk personeel wordt alleen gebruikt voor de opvang van zieke kinderen. Het personeel in dit systeem moet dezelfde aard van opleiding hebben genoten als het personeel in de buitenschoolse kinderopvang.

3. Artikelsgewijze bespreking en stemming

Amendementen nrs. 1 en 2 worden ingediend door de heren Carlo Daelman en Koen Helsen, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Jan Roegiers (zie *Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 2216/3). De amendementen 3 tot 17 worden ingediend door mevrouw Sonja Becq, de heer Jan Laurys, mevrouw Trees Merckx-Van Goey en mevrouw Gisèle Gardeyn-Debever (zie *Parl. St.* VI. Parl. 2003-2004, nr. 2216/4).

Opschrift

Amendement nr. 3 van mevrouw Sonja Becq c.s. stelt voor in het opschrift de woorden “voor kinderopvang” te vervangen door de woorden “voor flexibele kinderopvang”. De indieners willen hiermee duidelijk maken dat het decreet enkel handelt over de specifieke problematiek van de flexibele buitenschoolse kinderopvang met name in de woning van de gebruiker, die wordt betaald met dienstencheques. Daarmee is het tegelijk duidelijk dat dat systeem niet dient als vervanging van de bestaande initiatieven.

Amendementen nrs. 4, 6, 9, 11 en 12 hebben dezelfde bedoeling.

Amendement nr. 3 wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Artikel 1

Dit artikel wordt eenparig aangenomen.

Artikel 2

Dit artikel geeft de begripsomschrijvingen.

Amendement nr. 4 van mevrouw Sonja Becq c.s., dat een omschrijving van “flexibele kinderopvang” wil invoeren, wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Amendementen nrs. 5 en 6 van dezelfde indieners dat in 4° het woord “kunnen” schrapt en het woord “flexibele” invoegt, worden met dezelfde stemverhouding verworpen.

Amendement nr. 1 van de heren Carlo Daelman en Koen Helsen, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Jan Roegiers voegt in 5° een a)bis toe, dat luidt als volgt :

“diensten voor gezinszorg erkend door de Vlaamse Gemeenschap”.

Daardoor worden ook de erkende diensten voor gezinszorg bij het systeem betrokken.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen. Daarna wordt dit punt vernummerd : a)bis wordt b) en b) wordt c).

Amendement nr. 7 van mevrouw Sonja Becq c.s., van dezelfde strekking, wordt door de indieners ingetrokken.

Amendement nr. 8 van dezelfde indieners, dat b) van 5° weglaat, wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Het geamendeerde artikel wordt vervolgens aangenomen met 18 stemmen voor en 1 stem tegen.

Artikel 3

Amendement nr. 9 van mevrouw Sonja Becq c.s., in relatie met amendement nr. 3, wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 18 stemmen voor en 1 stem tegen.

Artikel 4

De artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 18 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikelen 5 en 6

Beide artikelen worden ongewijzigd eenparig aangenomen.

Artikel 7

Amendement nr. 10 van mevrouw Sonja Becq c.s. vervangt in 2° de woorden “in functie van de gebruiker” door de woorden “in functie van de financiële draagkracht en samenstelling van het gezin van de gebruiker”.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Het artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 18 stemmen voor bij 1 onthouding.

Artikel 8

Amendementen nrs. 11 en 12 van mevrouw Sonja Becq c.s., in relatie met amendement nr. 3, worden verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Amendement nr. 13 van dezelfde indieners dat § 2, 4°, d), aanvult met de woorden “en die nauw verband houden met de kinderopvang”, wordt met dezelfde stemverhouding eveneens verworpen.

Het ongewijzigde artikel wordt aangenomen met 18 stemmen voor en 1 stem tegen.

Artikel 9

Amendement nr. 2 van de heren Carlo Daelman en Koen Helsen, mevrouw Ria Van Den Heuvel en de heer Jan Roegiers voegt aan § 2 een lid toe, dat luidt als volgt :

“De in het eerste lid bedoelde erkenning door Kind&Gezin geldt niet ten aanzien van verzorgenden die reeds een erkende opleiding hebben doorlopen in uitvoering van het decreet van 14 juli 1998 houdende de erkenning en subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg.”.

De bedoelde verzorgenden voldoen volgens de indieners al aan de door de Vlaamse overheid beoogde bekwaamheidsvereisten.

Dit amendement wordt eenparig aangenomen.

Amendement nr. 14 van mevrouw Sonja Becq c.s., dat dezelfde strekking heeft, wordt door de indieners ingetrokken.

Amendement nr. 15 van dezelfde indieners, dat ertoe strekt § 4 weg te laten, wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Het geamendeerde artikel wordt vervolgens eenparig aangenomen.

Artikel 10

Dit artikel wordt ongewijzigd aangenomen met 18 stemmen voor bij 1 onthouding

Artikel 11

Dit artikel wordt ongewijzigd eenparig aangenomen.

Artikel 12

Amendement nr. 16 van mevrouw Sonja Becq c.s. strekt ertoe dit artikel weg te laten. De indieners stellen dat dit tegemoet komt aan de opmerking van de Raad van State over de programma's voor wedertewerkstelling van niet-werkende werknemers.

Dit amendement wordt verworpen met 16 stemmen tegen en 3 stemmen voor.

Daardoor wordt het artikel aangenomen met 16 stemmen voor en 3 stemmen tegen.

Artikel 13

Amendement nr. 17 van mevrouw Sonja Becq c.s. strekt ertoe de inwerkingtreding van het decreet pas te laten aanvangen, wanneer de fiscale aftrekbaarheid van deze vorm van kinderopvang geregeld is.

Dit amendement wordt verworpen met 1 stem voor en 18 stemmen tegen.

Het artikel wordt aangenomen met 18 stemmen voor bij 1 onthouding.

4. Eindstemming

Het geamendeerde ontwerp van decreet wordt aangenomen met 18 stemmen voor en 1 stem tegen.

De Verenigde Commissies beslissen ten slotte eenparig dat er geen reflectietijd en geen reflectienota's zullen zijn.

De verslaggever,

Carlo DAELMAN

De voorzitters,

André-Emiel BOGAERT

Koen HELSEN

**TEKST AANGENOMEN DOOR DE
VERENIGDE COMMISSIES****HOOFDSTUK I**

Inleidende bepalingen

Artikel 1

Dit decreet regelt een gewest- en gemeenschaps-aangelegenheid.

Artikel 2

Voor de toepassing van dit decreet wordt verstaan onder :

- 1° de wet : de wet van 20 juli 2001 tot bevordering van de buurtdiensten en -banen ;
- 2° dienstencheque : het betaalmiddel zoals bedoeld in artikel 3 ;
- 3° uitgiftebedrijf : bedrijf dat de dienstencheques uitgeeft ;
- 4° gebruikers : natuurlijke personen die gebruik kunnen maken van de dienstencheque voor kinderopvang ;
- 5° onderneming : a) een door Kind&Gezin erkend(e) crèche of initiatief voor buitenschoolse opvang ; b) diensten voor gezinszorg erkend door de Vlaamse Gemeenschap ; c) een rechtspersoon wiens activiteit of doel geheel of gedeeltelijk bestaat uit het instaan voor kinderopvang ;
- 6° Kind&Gezin : de instelling van openbaar nut opgericht door het decreet van 29 mei 1984 houdende de oprichting van de instelling Kind&Gezin.

HOOFDSTUK II

Principe en toepassingsgebied

Artikel 3

Binnen de perken van het begrotingskrediet wordt een stelsel van dienstencheques ingesteld met het oog op de uitbreiding van het aanbod van kinderopvang, met name in de woning van de gebruiker(s), en de toekenning van een tegemoetkoming aan gezinnen in de kosten voor die kinderopvang.

Artikel 4

De dienstencheques worden uitgegeven door het hiertoe aangewezen uitgiftebedrijf.

De Vlaamse regering bepaalt de procedure voor de aanwijzing van het uitgiftebedrijf.

Artikel 5

De gebruiker overhandigt per gepresteerd arbeidsuur een dienstencheque aan een erkende onderneming.

De Vlaamse regering financiert, in naam en voor rekening van de gebruiker, als tegemoetkoming aan het uitgiftebedrijf een aanvullend bedrag per gepresteerd uur op grond van het aantal van de door dit bedrijf gevalideerde dienstencheques.

Het uitgiftebedrijf stort de waarde van de dienstencheque en van het aanvullend bedrag door aan de erkende onderneming.

Artikel 6

De Vlaamse regering treedt van rechtswege in de plaats van de gebruiker ten belope van het aan het uitgiftebedrijf gestorte bedrag.

Artikel 7

De Vlaamse regering bepaalt :

- 1° de vorm van de dienstencheque ;
- 2° de nominale waarde van de cheque en het aanvullend bedrag, die kunnen variëren in functie van de gebruiker, alsmede de nadere voorwaarden en de nadere regels voor de stortingen zoals bedoeld in artikel 5.

HOOFDSTUK III

Erkenning als onderneming

Artikel 8

§ 1. De kinderopvang kan enkel worden uitgevoerd door ondernemingen die daartoe erkend zijn door Kind&Gezin.

§ 2. Een erkenning door Kind&Gezin is slechts mogelijk als de onderneming aan de volgende minimale erkenningsvoorwaarden voldoet :

- 1° de onderneming gaat na en bevestigt dat de woning van de gebruiker(s) voldoende veilig en hygiënisch is in functie van de beoogde kinderopvang ;
- 2° de onderneming ziet erop toe dat één werknemer nooit meer dan vijf kinderen tegelijk opvangt ;
- 3° de onderneming maakt schriftelijke afspraken met de gebruiker, en dat minstens over :
 - a) het aantal kinderen dat wordt opgevangen ;
 - b) de identiteit van de kinderen die worden opgevangen ;
 - c) de opvangmomenten en de opvangduur ;
 - d) de bereikbaarheid van de gebruiker ;
 - e) een regeling in geval van ziekte van een of meer kinderen ;
 - f) de huishoudelijke taken die de werknemer desgevallend uitvoert ;

4° de onderneming maakt schriftelijke afspraken met de werknemer, en dat minstens over :

- a) de omgang met de kinderen die worden opgevangen ;
- b) de omgang met de gebruiker ;
- c) desgevallend de samenwerking met derden ;
- d) desgevallend de huishoudelijke taken die hij opneemt ;

5° de onderneming beschikt over een attest van goed zedelijk gedrag, op naam van de werknemer die in de opvang voorziet ;

6° de onderneming beschikt over een bewijs van verzekering burgerlijke aansprakelijkheid voor de werknemer en over een rechtsbijstandsverzekering ;

7° de onderneming staat in voor de selectie van de werknemer op basis van een functiebeschrijving en voorziet in vorming en bijscholing van de werknemer.

§ 3. De Vlaamse regering kan met betrekking tot de in § 2 vastgelegde voorwaarden nadere regels bepalen.

§ 4. De Vlaamse regering bepaalt de procedure van de erkenning, evenals de schorsing en intrekking ervan.

HOOFDSTUK IV

Voorwaarden

Artikel 9

§ 1. Voor de uitvoering van de kinderopvang dient de overeenkomstig artikel 8 erkende onderneming een niet-werkende werkzoekende in dienst te nemen.

De Vlaamse regering bepaalt wat onder niet-werkende werkzoekende wordt verstaan, alsook de nadere voorwaarden waaraan deze werkzoekende dient te voldoen.

§ 2. De in § 1 bedoelde werkzoekende moet voorafgaand aan zijn indienstneming een opleiding kin-

deropvang hebben gevolgd die erkend is door Kind&Gezin.

De in het eerste lid bedoelde erkenning door Kind&Gezin geldt niet ten aanzien van verzorgenden die reeds een erkende opleiding hebben doorlopen in uitvoering van het decreet van 14 juli 1998 houdende de erkenning en subsidiëring van verenigingen en welzijnsvoorzieningen in de thuiszorg.

§ 3. De in § 1 bedoelde werkzoekende moet tewerkgesteld worden overeenkomstig de bepalingen vervat in hoofdstuk II, afdeling 2, van de wet.

De Vlaamse regering kan nadere voorwaarden bepalen waaraan de tewerkstelling dient te voldoen.

§ 4. De overeenkomstig artikel 8 erkende onderneming maakt voorafgaand een verklaring op eer over aan de Vlaamse minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid waarin ze bevestigt een niet-werkende werkzoekende in dienst te nemen. De Vlaamse minister bevoegd voor het tewerkstellingsbeleid valideert deze verklaring.

De erkenning kan worden ingetrokken indien de onderneming de bepalingen in §§ 1 tot en met 3 niet naleeft.

HOOFDSTUK V

Procedure

Artikel 10

De Vlaamse regering bepaalt de modaliteiten en voorwaarden van de verwerving en het gebruik van de dienstencheque.

HOOFDSTUK VI

Toezicht

Artikel 11

De Vlaamse regering wijst de ambtenaren aan, belast met de controle van de naleving van de bepalingen van dit decreet en haar uitvoeringsbesluiten.

De administratie Werkgelegenheid van het ministerie van de Vlaamse Gemeenschap is belast met

het toezicht op de in artikel 9 vermelde voorwaarden en brengt jaarlijks verslag uit aan de Vlaamse regering in verband met de tewerkstellingseffecten verbonden aan de dienstencheques.

HOOFDSTUK VII

Experiment

Artikel 12

De ondernemingen voorzien in artikel 2, 5°, c, kunnen bij wijze van experiment en geografisch beperkt tot één provincie en één grootstedelijk gebied een voorlopige erkenning krijgen van twee jaar en dit overeenkomstig de bepalingen van hoofdstuk III. Na een evaluatie kunnen ze in aanmerking komen voor een definitieve erkenning.

De Vlaamse regering bepaalt de nadere regels met betrekking tot de uitvoering van het in het eerste lid geformuleerde experiment.

Na verloop van de in het eerste lid vastgestelde periode van twee jaar legt de Vlaamse regering met betrekking tot het experiment een evaluatierapport voor aan het parlement.

HOOFDSTUK VIII

Slotbepalingen

Artikel 13

De Vlaamse regering bepaalt de datum waarop het decreet in werking treedt.

BIJLAGE

NOTA TEN BEHOEVE VAN HET VERSLAG

In haar advies op het ontwerp van decreet geeft de Raad van State een zeer enge definitie van het begrip “programma voor wedertewerkstelling”. De Raad baseert zich voor de invulling van dit begrip volledig op een verklaring van de toenmalige Minister van Institutionele Hervormingen in 1988, en maakt hierbij een onderscheid tussen *profit* en *non-profit* en beperkt de draagwijdte van artikel 6,§1,IX,2° tot programma’s voor wedertewerkstelling in de overheids- en non-profitsector.

Op de ministerraad van vrijdag 5 maart 2004 zich heeft de Vlaamse regering dan ook op dit punt duidelijk standpunt ingenomen tegen het advies van de Raad van State.

Ten behoeve van het verslag wordt het standpunt van de Vlaamse Regering hieromtrent herhaald en uiteengezet.

De Vlaamse Regering gaat niet akkoord met het standpunt van de Raad van State om de hiernavolgende redenen:

1. De Raad van State gaat voorbij aan een aantal fundamentele interpretatieregels.

De Raad van State hanteert in dit advies een streng wetshistorische methode, waarbij ze op zoek gaat naar de mogelijke bedoeling van de historische wetgever louter aan de hand van de voorbereidende werken.

Nochtans kan alleen een tekst die onduidelijk is, geïnterpreteerd worden aan de hand van de voorbereidende werken. Is de wet duidelijk, dan wordt elke interpretatie overbodig.¹

Bovendien kan men uit de voorbereidende werken geen beperkingen op een wettekst of op de betekenis van een begrip halen, wanneer deze beperkingen niet duidelijk uit de tekst zelf blijkt.

De tekst van artikel 6,§1,IX,2° van de wet van 8 augustus 1980 tot hervorming der instellingen, zoals gewijzigd bij de wet van 8 augustus 1988, bepaalt dat de “programma’s voor wedertewerkstelling” een gewestbevoegdheid zijn. De enige uitzondering of beperking die in deze wettekst wordt vermeld zijn de “programma’s voor wedertewerkstelling in de besturen en diensten van de federale overheid”. Voor het overige voorziet de wettekst in geen onderscheid of beperking. Het komt niet aan de uitlegger toe om aan de hand van een verklaring van een minister uit 1988 een onderscheid of beperking, die niet in de wettekst staat, in te voeren.

Als voorbeeld kan worden verwezen naar een toonaangevend arrest van het Hof van Cassatie van 11 december 1964 (Pas., 1965, I, 366). In deze zaak neemt het Hof een standpunt in inzake de te volgen interpretatiemethodes en het gebruik van parlementaire voorbereidingen hiervoor. Het Hof moest zich toen over het volgende probleem buiten: volgens een deel van de rechtsleer vallen alleen de bebouwde onroerende goederen onder de toepassing van de handelshuurwet. Men beroept zich daarbij op een uitdrukkelijke verklaring van verslaggever *Humblet*, die tijdens de voorbereidende werken nergens werd tegengesproken (Parlem. Besch., Kamer 1950-1951, nr. 124, blz. 5). Anderen oordelen dat de wet toepasselijk is op de verhuring van alle onroerende goederen, bebouwd en onbebouwd. Het Hof van Cassatie heeft deze laatste mening gevolgd, zich steunend op de overweging dat de tekst van artikel 1 van de wet enkel spreekt van “onroerende goederen” zonder enig onderscheid of zonder enige beperking, zodat zowel bebouwde als niet bebouwde percelen daarmee bedoeld zijn.²

¹ Storme, M., Inleiding tot het Recht, 1967, Story-Scientia, Gent – Leuven, p 119, Cousy, H., Herbots, J., Inleiding tot de Bronnen en Beginselen van het recht, Acco, 1990, Leuven, p.114

² Cousy, H., Herbots, J., Inleiding tot de Bronnen en Beginselen van het recht, Acco, 1990, Leuven, p. 114

Hiermee geeft het Hof van Cassatie aan indien de wetgever de toepassing van de handelshuur ook effectief had willen beperken tot bebouwde onroerende goederen, de wetgever dit ook expliciet in de wettekst zelf had moeten zetten, en dit ongeacht de voorbereidende werken.

Kortom, wanneer de wet zelf geen onderscheid of beperking oplegt, dan kan men uit de voorbereidende werken geen onderscheid of beperking halen.

Zowel de rechtsleer als de rechtspraak volgen een aantal praktische interpretatieregels die moeten geëerbiedigd worden, ongeacht welke school of interpretatiemethode de uitlegger aanhangt:

1. Uitzonderingen moeten strikt geïnterpreteerd worden.

De regel dat uitzonderingen strikt moeten geïnterpreteerd worden, betekent dat de wettelijke uitzonderingen letterlijk moeten opgevat worden, en dat de uitlegger geen uitzondering mag aanvaarden zonder wettekst.³

2. Het is verboden te onderscheiden waar de wet geen onderscheid maakt.

De uitlegger heeft de macht niet om de draagwijdte van een wet die in algemene termen is opgesteld te beperken.⁴

En dit is nu net wat de Raad van State in haar advies wel doet: aan de hand van een toelichting uit de voorbereidende werken wordt een beperking of onderscheid gemaakt, daar waar de wettekst zelf niet voorziet in een beperking of onderscheid.

Trouwens, zoals Prof. dr. Marcel Storme terecht opmerkt moet men omzichtig zijn bij het gebruik der voorbereidende werken. De opvattingen bv. die tijdens een debat naar voren worden gebracht zijn immers zeer dikwijls de neerslag van een persoonlijke en soms verkeerde interpretatie, die moeilijk kan beschouwd worden als de weergave van de wil van de wetgever.⁵

Ten slotte moet er op worden gewezen dat voorbereidende werken zeker niet beschouwd mogen worden als een concrete juridische normering.⁶

Dit is nochtans net wat de Raad van State in haar advies wel doet. Door een beperking op een bepaald begrip of onderscheid in een wettekst in te voeren aan de hand van een toelichting, wordt deze toelichting op het zelfde niveau geplaatst als de wettekst zelf.

2. Met haar wetshistorische interpretatiemethode benadert de Raad van State het recht op een zeer eenzijdige wijze.

Zoals hierboven uitgelegd verliest de Raad van State bij haar interpretatie van het berip “programma’s voor wedertewerkstelling” enkele fundamentele regels uit het oog. Maar zelfs indien de Raad van State bij haar interpretatie deze fundamentele regels in acht zou hebben genomen, quod non, dan nog is haar interpretatiemethode zeer betwistbaar.

De exegetische school was heersend in Frankrijk, België en de Nederlanden in het grootste deel van de 19^e eeuw. De exegetische denkwijze wordt gekenmerkt door een voorrang voor de letterlijke of grammaticale uitleg, gevolgd door een wetshistorische uitleg. Wanneer de wet onduidelijk is, mag men een beroep doen op de wetshistorische methode, waarbij men op zoek gaat naar de bedoeling van de historische wetgever aan de hand van de voorbereidende werken. In haar advies gaat de Raad van State er blijkbaar van uit dat de letterlijke of grammaticale uitleg van het begrip “programma voor wedertewerkstelling” niet voldoende is, en gaat ze zondermeer over tot deze wetshistorische methode.

³ Cousy, H., Herbots, J., 1990, p. 122

⁴ Cousy, H., Herbots, J., 1990, p. 122

⁵ Storm, M., 1967, p. 115

⁶ Van Hoecke, M., De interpretatievrijheid van de rechter, Kluwer 1979, Antwerpen, p. 214

Hierbij beperkt de Raad van State zich tot het trachten te achterhalen van de historische betekenis van de wettekst op het moment dat de wettekst werd aangenomen, zonder na te gaan of de historische betekenis nog overeenkomt met de actuele betekenis van de wettekst.

De bedoeling van de wetgever is nochtans een onzeker begrip, zelfs bij het gebruik van voorbereidende werken. Bovendien kan men zich afvragen of er wel een bewuste wil van de wetgever bestaat, en zo die bestaat of die wil zoveel jaren later nog wel relevant is.⁷

Of om het met de woorden van van Hoecke te zeggen: “Een interpretatie die enkel steunt op de voorbereidende werken, hoe dwingend het resultaat ook moge zijn dat men eruit kan afleiden, houdt geen rekening met de actuele ontvangerbetekenis van de wettekst en met de eventuele gewijzigde opvattingen van de huidige wetgever, en blijft bijgevolg een éézijdige benadering.”⁸

Het gaat niet op de wetgeving te interpreteren in het licht van opvattingen die thans door de wetgever niet meer gedeeld worden of op een andere wijze worden benaderd.

In het bijzonder kan hier verwezen worden naar de evolutieve methode: de uitlegger moet opzoeken welke de gedachte zou zijn van de maker van de wet indien hij vandaag de wet zou moeten hermaken. Wat van belang is voor de uitlegging van bijvoorbeeld het Burgerlijk Wetboek is niet de bedoeling van de wetgever van 1804 maar de bedoeling van de wetgever van vandaag. Hetzelfde geldt voor de bijzondere wet op de Hervorming der Instellingen.

De evolutieve methode vindt een grotere weerklank in de rechtsleer dan de louter wetshistorische methode. Ook de rechtspraak in het algemeen, het Arbitragehof in het bijzonder, en de afdeling wetgeving van de Raad van State zelf hebben meermaals blijk getoond van een voorkeur voor de evolutieve interpretatiemethode.

Wanneer men er van uitgaat dat in het recht op basis van een geheel van waardeoordelen normen worden uitgewerkt, die, eveneens in hun totaliteit genomen, een ordening beogen, dan moet men beletten dat er in dit geheel van rechtsregels inconsistenties voorkomen die de functionaliteit van het rechtssysteem in hoge mate kunnen schaden. De interpretatie van wetteksten moet dan ook gebeuren, met het oog op het behoud van de functionaliteit van het recht, in het licht van de actuele opvattingen van de wetgever zoals die in de meer recente wetgeving tot uiting komen.⁹

In casu kan verwezen worden naar de recente evolutie van de laatste jaren waarbij de Vlaamse regering is overgegaan tot de regularisatie van de nepstatuten en tot de bevordering van de meerwaarden economie, zonder dat dit tot op heden ten dage tot bevoegdheidsconflicten geleid heeft.

Meer zelfs, het Arbitragehof heeft reeds verschillende keren uitspraak gedaan in verband met programma's voor wedertewerkstelling, en nergens in haar arresten maakt het Arbitragehof een onderscheid tussen *profit* en *non-profit* of beperkt ze programma's voor wedertewerkstelling tot de overheids- of non-profitsector.

Er kan hierbij verwezen worden naar het arrest nr. 58/95 van 12 juli 1995, nr. 122/2000 van 29 november 2000, en nr. 14/2001 van 14 februari 2001.

Daarin stelt het Arbitragehof dat uit de bijzondere wet van 8 augustus 1988 blijkt dat aan de gewesten zijn toegekend: de ruimste bevoegdheid voor de plaatsing van al dan niet werkloze werkzoekenden; en de bevoegdheid tot het zelf opzetten van programma's voor wedertewerkstelling, bevoegdheid die voordien beperkt was tot de uitvoering van de door de federale overheid vastgestelde maatregelen.

⁷ Cousy, H., Herbots, J., 1990, p.115

⁸ Van Hoecke, M., 1979, p. 233

⁹ Zie ondermeer in die zin: Van Hoecke, M., D 1979, p. 243

Het Arbitragehof wijst in al deze arresten op een algemene bevoegdheid van het gewest inzake de wedertewerkstelling van werklozen. Nergens wordt door het arbitragehof deze bevoegdheid beperkt tot overheids- of non-profitactiviteiten.

Het is inderdaad wel zo dat bepaalde tewerkstellingsbevorderende maatregelen onder de federale en niet onder de gewestbevoegdheid vallen. Om te oordelen of een regeling al dan niet een maatregel van plaatsing of een programma van wedertewerkstelling is en dus een gewestbevoegdheid is, hanteert het Arbitragehof evenwel niet het criterium van een *overheids- of non-profitactiviteit*. Het criterium dat het Arbitragehof hanteert is van een heel andere orde: als een begeleidingsmaatregel wordt ingevoerd ten gunste van bepaalde categoriën van werklozen en dit stelstel buiten het gewone arbeidscircuit verloopt, is er sprake van werkloosheidsreglementering en is het dus een federale bevoegdheid.¹⁰

¹⁰ Zie arrest nr. 58/95 en nr. 14/2001